

Arrest

nr. 80 734 van 7 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 8 november 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 augustus 2011, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht op 17 oktober 2011.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. SOENEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster legt op 18 september 2006 een aankomstverklaring af bij de stad Gent, waarbij wordt vastgesteld dat zij *“toegelaten is tot verblijf tot 30 november 2006”*.

Verzoekster doet op 28 oktober 2008 een melding van aanwezigheid bij de stad Gent.

Op 15 december 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet).

Op 2 april 2010 doet verzoekster een aanvraag van een verklaring van inschrijving, als bloedverwant in opgaande lijn.

Op 29 november 2010 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 25 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8.A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Dit criterium vereist onder meer een ononderbroken verblijf van 5 jaar in België, ingegaan op 15.12.2004 en ten laatste bereikt op 15.12.2009. Betrokkene verklart dat zij sinds 2004 ononderbroken in België verblijft, maar ze verzuimt het om bewijzen voor te leggen die deze loutere bewering kunnen staven. Ze legt een attest voor van haar huisarts die verklaart dat betrokkene gekend is in de praktijk tussen 05.04.2005 en 01.05.2009, alsook een deelcertificaat Nederlands als tweede taal, behaald op 17.03.2008. Deze documenten bewijzen echter niet dat betrokkene een ononderbroken verblijf van 5 jaar in België, ingegaan op 15.12.2004 en ten laatste bereikt op 15.12.2009, heeft gekend. Criterium 2.8A vereist ook dat de verzoeker voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad of voor die datum een geloofwaardige poging heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen. Betrokkene toont dit niet aan, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene aanwijzingen van terug te vinden. Bijgevolg kan betrokkene zich niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Verder beroept betrokkene zich op criterium 2.3 van de vernietigde instructies van 19 juli 2009. Betrokkene verblijft bij haar zoon de heer Y.Y. (...) (B. (...), die de Belgische nationaliteit heeft. Uit de grondige studie van het administratief dossier van betrokkene blijkt dat de familieband werd aangetoond en dat betrokkene een aanvraag verblijf in het kader van gezinshereniging heeft aangevraagd, die werd geweigerd. Echter toont betrokkene niet aan dat zij in het land van herkomst ten laste was van haar zoon of bij hem inwoonde, of dat zij wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door haar zoon nodig heeft.

Het feit dat betrokkene in België verblijft, Nederlandse les heeft gevolgd en een attest voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Als burger van de Unie kan de betrokkene een verklaring van inschrijving (bijlage 19) doen als werknemer, zelfstandige, beschikker van voldoende bestaansmiddelen of student (art. 40 van de wet van 15/12/1980). Onderdanen van Roemenië of Bulgarije zijn nog onderworpen aan de overgangsmaatregelen en kunnen een dergelijke aanvraag slechts doen als ze reeds eerder een jaar legaal in België hebben gewerkt met een arbeidskaart.”

Op 17 oktober 2011 wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Dit is de tweede bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“In uitvoering van de beslissing van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid (1) (2) wordt aan H.S.N. (...) geboren te I. (...), op (...) , van Bulgarije nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 16/11/2011 (datum aanduiden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken,

Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1,2° van de Wet van 15 december 1980). Regelmatig verblijf verstreken sedert 29.11.2010”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de formele en de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 43 en 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoekster zet haar middel als volgt uiteen:

“4.1.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken weigert aan de verzoeksters een verblijfsrecht toe te kennen en stelt tevens dat zij het grondgebied dient te verlaten.

Uiteraard kan de verzoekster niet akkoord gaan met deze motivering.

4.1.2.

De weigering om de verzoekster een verblijfsrecht toe te kennen en de beslissing om het grondgebied uit te wijzen conflicteren met art. 43 Vreemdelingenwet. Inderdaad, het art. 43 Vreemdelingenwet is als volgt opgesteld:

(...)

4.1.3.

De beslissing in toepassing van art 9bis Vreemdelingen en het uitwijzingsbevel zijn bijgevolg in conflict met art 43 Vreemdelingenwet. Het art 43 Vreemdelingenwet stelt dat aan de EU burgers waaronder de verzoekster het verblijf niet mag geweigerd worden dan in geval van redenen van openbare orde nationale veiligheid of van volksgezondheid. De beslissingen van ongegrondheid en uitwijzing sommen geen enkele reden op die kan doorgaan als reden van openbare orde nationale veiligheid of van volksgezondheid. De Dienst Vreemdelingenzaken somt louter feitelijkheden op die geen enkel uitstaans hebben met redenen van openbare orde nationale veiligheid of de volksgezondheid. Er kan bijgevolg niet anders dan besloten worden dat het weigeren van een verblijfsrecht en het uitwijzingsbevel het art 43 Vreemdelingenwet schenden. Met andere woorden, waar het art. 43 Vreemdelingenwet verbiedt dat aan de EU-burgers het verblijf zou geweigerd worden en een uitwijzingsbevel zou betekend worden, wordt met de voorliggende beslissingen het tegenovergestelde beoogd. Het is duidelijk dat de bestreden beslissingen art. 43 Vreemdelingenwet schenden.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens

heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en artikel 7, alinea 1, 2° van de Vreemdelingenwet gemotiveerd waarom de door verzoekster aangehaalde redenen waarom zij meent in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf niet worden aanvaard en dat haar regelmatig verblijf is verstreken sinds 29 november 2010. De bestreden beslissingen gaan aldus in op de door verzoekster aangehaalde elementen en neergelegde bewijsstukken. Uit het verzoekschrift blijkt ook dat verzoekster deze motieven kent, zodat de formele motiveringsplicht niet werd geschonden.

Verzoekster meent evenwel dat de bestreden beslissingen ingaan tegen artikel 43 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster steunt zich hiervoor op haar status van Burger van de Unie.

Verzoeksters raadsman gaat hierbij voorbij aan het feit dat verzoekster geen aanvraag heeft ingediend op grond van haar status van EU-burger, waarbij zij zich zou kunnen beroepen op de meer voordelige bepalingen van artikel 40 en volgende van de Vreemdelingenwet. Verzoekster diende daarentegen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Indien verzoekster meent te voldoen aan de gunstigere verblijfsvoorwaarden die werden voorzien voor burgers van de Unie en hun familieleden, dient zij een aanvraag in te dienen op grond van de artikelen 40 tot 40ter van de Vreemdelingenwet. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoekster reeds een dergelijke aanvraag heeft ingediend, met name als bloedverwant in opgaande lijn, doch dat een beslissing werd genomen tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster kan zich enkel dienstig beroepen op artikel 43 van de Vreemdelingenwet wanneer zij aantoonst een recht te hebben op verblijf in de zin van de artikelen 40 en volgende van de Vreemdelingenwet. *In casu* diende verzoekster een aanvraag in met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zodat de uitzonderingsbepaling van artikel 43 van de Vreemdelingenwet waar verzoekster *in casu* naar verwijst niet dienstig is.

Een schending van de motiveringsplicht of artikel 43 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de formele en de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 62, 9bis en 43 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort EVRM). Tevens voert verzoekster een manifeste beoordelingsfout aan.

Verzoekster licht haar middel als volgt toe:

“4.2.1.

Dat de verwerende partij in de bestreden beslissingen, genomen ten aanzien van de verzoekster een manifeste beoordelingsfout begaat, door mede te delen dat zij niet in aanmerking komt voor een verblijfsrecht en het grondgebied dient te verlaten.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

4.2.2.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken weliswaar een appreciatiemarge heeft om overeenkomstig art. 9bis Vreemdelingenwet aan vreemdelingen al dan niet een verblijfsmachtiging toe te kennen maar dat de Dienst Vreemdelingenzaken hierbij evenwel geen misbruik mag maken van deze appreciatiebevoegdheid en tevens alle wettelijke bepalingen dient te respecteren.

4.2.2.1.

Zoals hierboven reeds aangehaald wordt op geen enkel ogenblik door de Dienst Vreemdelingenzaken stilgestaan bij het art. 43 Vreemdelingenwet én het gegeven dat de verzoekster zelf over het EU-burgerschap beschikt.

Zoals hierboven aangehaald schendt de bestreden beslissing de aangehaalde wetsbepaling omdat de verzoekster niet om redenen van openbare orde, gezondheid of nationale veiligheid het verblijf geweigerd wordt.

4.2.2.2.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft ook een manifeste beoordelingsfout gemaakt. Het is immers duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken zijn appreciatiebevoegdheid miskent. Uit de door de

verzoekster voorgelegde stukken blijkt wel degelijk dat zij sinds 2004 in België bij haar zoon en schoondochter verblijft. Het is in dat opzicht merkwaardig dat de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing motiveert dat de verzoekster niet aantoonde dat zij in het land van herkomst bij haar zoon inwoonde of ten zijne laste was, terwijl zij zoals blijkt uit het administratief dossier op datum van de aanvraag, zijnde 15/12/2009, reeds 4 jaar in België bij haar zoon inwoonde zonder over enig inkomen te beschikken. Het is dan ook tegenstrijdig om een bepaalde gezinssituatie in Bulgarije te eisen terwijl diezelfde gezinssituatie al jaren aanwezig is in België.

De beslissing is bijgevolg onzorgvuldig.

4.2.3.

De beslissing is niet draagkrachtig gemotiveerd en niet redelijk te noemen. De beslissing Professor SUETENS stelde in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden “wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld” (zie M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel” in *Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur*, 1. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

“Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het “afdoende” karakter omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig” (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).

“Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt” (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 —56).

Er kan worden verwezen naar de wijze waarop Advocaatgeneraal DE SWAEF het redelijkheidsbeginsel invult (zie M. BOES, l.c., nr. 242):

“Het evenredigheidsbeginsel, dat een meer precieze omschrijving inhoudt van het redelijkheidsbeginsel, het beginsel dat de titularis van een bevoegdheid, in casu het bestuur die bevoegdheid naar redelijkheid moet uitoefenen concretiseert die eis van redelijkheid in gevallen van conflicterende belangen. Wanneer de uitoefening van een bevoegdheid in het algemeen belang conflicteert met een ander algemeen belang of een privébelang, wordt de redelijkheid van de genomen beslissing getoetst op basis van de volgende drie-fasen-test:

(1) is de beslissing waarvan de rechtmatigheid wordt beoordeeld, nuttig om het ermee nagestreefde doel te bereiken?

(2) is de beslissing daartoe onmisbaar, dit is kan ze niet evengoed door een alternatieve, voor een ander belang minder bezwarende regeling worden vervangen en

(3) is de beslissing, al is ze onmisbaar in de hiervoor genoemde betekenis, niet disproportioneel bezwarend voor een ander belang.”

Het mag duidelijk zijn dat de bestreden beslissing tegen alle redelijkheid ingaat.

De verzoekster is een EU-burgers, zij woont reeds jaren bij haar Belgische zoon in, is geïntegreerd en is ten laste van haar zoon.

4.2.4.

Gezien het voorgaande dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.”

2.4. Waar verzoekster in eerste instantie opnieuw de schending aanvoert van de formele motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan worden volstaan met een verwijzing naar de bespreking onder het eerste middel onder punt 3.2.

Tevens kan naar de bespreking onder het eerste middel worden verwezen waar verzoekster opnieuw wijst op haar EU-burgerschap en de schending van artikel 43 van de Vreemdelingenwet. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat verweerder wel degelijk rekening hield met verzoeksters EU-burgerschap nu verweerder zelf wees op de mogelijkheid van verzoekster om zich als EU-burger en onder bepaalde voorwaarden, te beroepen op artikel 40 van de Vreemdelingenwet. Zo motiveert verweerder in de bestreden beslissing het volgende: “Als burger van de Unie kan de betrokkene een verklaring van inschrijving (bijlage 19) doen als werknemer, zelfstandige, beschikker van voldoende bestaansmiddelen of student (art. 40 van de wet van 15/12/1980). Onderdanen van Roemenië of

Bulgarije zijn nog onderworpen aan de overgangsmaatregelen en kunnen een dergelijke aanvraag slechts doen als ze reeds eerder een jaar legaal in België hebben gewerkt met een arbeidskaart”.

Verzoekster toont dan ook niet aan dat verweerder misbruik maakte van zijn appreciatiemarge overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet door niet alle wettelijke bepalingen te respecteren.

In tweede instantie betoogt verzoekster dat verweerder een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt, zijn appreciatiebevoegdheid heeft miskend en dat de beslissing onzorgvuldig is genomen. Zij is het niet eens met de interpretatie van de verweerder van de door haar voorgelegde stukken, nu uit deze stukken wel degelijk blijkt dat zij sinds 2004 in België bij haar zoon en schoondochter verblijft. Tevens meent zij dat het merkwaardig is dat de bestreden beslissing motiveert dat zij niet aantoonde dat zij in het land van herkomst bij haar zoon inwoonde of ten zijne laste was, nu zij reeds vier jaar in België bij haar zoon inwoonde zonder over enig inkomen te beschikken.

Verzoekster voert bijgevolg in het verzoekschrift uitsluitend aan dat zij wél voldoet aan de voorwaarde van een ononderbroken verblijf van minstens vijf jaar en aan de voorwaarde dat zij in het land van herkomst ten laste was van haar zoon of bij hem inwoonde, of dat zij wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging van haar zoon nodig heeft.

Deze voorwaarden werden bepaald in de vernietigde instructie van 19 juli 2009, met name de criteria 2.8.A en 2.3.

Verzoekster heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...).”

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoekster. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris, zoals verzoekster zelf aanhaalt, over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Er wordt vastgesteld dat het hele betoog van verzoekster erop is gericht te verduidelijken dat zij enerzijds wél voldoet aan de voorwaarde van een verblijfsduur van vijf jaar en anderzijds dat de voorwaarde dat zij in het land van herkomst ten laste was van haar zoon of bij hem inwoonde, of dat zij wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging van haar zoon nodig heeft, ruim moeten worden geïnterpreteerd nu zij in België reeds vier jaar bij haar zoon inwoont. In essentie vraagt verzoekster een ruimere toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Gelet op bovenstaande vaststellingen is het betoog van verzoekster inzake de schending van de materiële motiveringsplicht en de manifeste beoordelingsfout, dat een ruimere toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Verzoekster toont met haar uiteenzetting niet aan met welke gegevens die aan verweerder gekend waren, geen rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Verzoekster toont met haar betoog enkel aan dat zij het niet eens is met de interpretatie die verweerder aan de feiten en de voorgelegde stukken heeft gegeven. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster ten slotte nog aanvoert dat het geheel van de beslissing kennelijk onredelijk is, gelet op het feit dat zij een EU-burger is, dat zij reeds jaren bij haar Belgische zoon inwoont, geïntegreerd is en ten laste is van haar zoon, stelt de Raad vast dat verzoekster zich beperkt tot een opsomming van de argumenten die zij initieel in haar aanvraag naar voor bracht, doch niet uiteenzet waarom zij meent dat gelet op deze elementen het kennelijk onredelijk is om haar een machtiging tot verblijf te weigeren. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder wel degelijk rekening hield met het feit dat verzoekster een EU-burger is. Zo stelde verweerder vast dat verzoeksters aanvraag als EU-burger tot gezinshereniging met haar zoon werd geweigerd en werd haar gewezen op de mogelijkheid om als EU-burger onder bepaalde voorwaarden een verklaring van inschrijving te vragen. Verzoekster negeert deze onderdelen van de motieven zodat zij met een loutere opsomming van de in haar aanvraag aangevoerde elementen niet aantoonde dat de beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

In de mate dat verzoekster eveneens de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, stelt de Raad vast dat verzoekster niet uiteenzet op welke wijze de bestreden beslissingen dit artikel schenden. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr.165.291).

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN